да прѣглядамь търговскы-ты си раборы, дружина ся стяга да врьви. « Цвѣтана прѣплатнѣла и насмалко останжло да ся забурави. Драганъ ѭ льстилъ, казвалъ, че всегда ще либи своѭ милѫ Цвѣтанѫ, и, какъто ся надѣе, откакъ ся заврьне нѣма вече да ся отдвоява отъ-при неѭ. Доста врѣмя тя млъчяла; послѣ обляна съ горкы слъзы хванѫла го за рѫкѫ, погляднѫла го съ всичкѫ-тѫ си любовиѫ нѣжность, пакъ го попытала:

—Никакъ, ли неможешь останѫ да не идешь?

—Могѫ, одговорилъ, нъ съ голѣмѫ повредѫ на моя имотъ а може-бы и на честь-тѫ ми.

—Охъ! кога е така, рѣкла Цвѣтана, то врьви кѫдѣ-то Богъ иска! По пѫть е страшно, въ Царійградъ болести; азъ щѫ умрѫ, кога чюѭ че ти ся случило нѣчто накость, и.....

—Зачто ся плашишь, Цвѣтано, зачто мыслишь така? Азъ ся надѣѭ да ся врънѫ при тебе, мила моя другарко, здравъ, читавъ.

—Дай Боже! Дай Боже! всякый день всякый чясъ щѫ ся молѭ за тебе. Охъ! зачто не умѣѭ да четѫ и да пишѭ! Ты щяше ми обаждашь за всичко, что ти ся случва; и азъ щяхъ ти пишѭ — за мои-ты слъзы!

—Не дѣй Цвѣтано, Не мой плака; чювай себе-си чювай ся за любовника си. Азъ нещѫ да плачешь ты безъ мене.

—Изгоро! нема искашь да ми отнемешь и тѫѭ утѣхѫ! Не! Откакъ ся раздѣлѭ съ тебе, само тогава щѫ прѣстанѫ да плачѭ, кога ми прѣсъхне срьдце.

—Смышлявай за онѫѭ честитѫ минутѫ, въ коѭ-то щемь ся видимь.

—Щѫ мыслѭ, щѫ мыслѭ за неѭ! Охъ! дано дойдяше тя поскоро... Живъ—ты Драгане! смышлявай, незабравяй твоѭ сиротѫ Цвѣтанѫ, коя-то либи тебе повече отъ колко-то себе!

Азъ немогѫ да опишѭ всичко, что си думали въ тоя случяй